

Af reglen i *nr. 1* følger, at der må behandles oplysninger om navn, adresse, stilling, erhverv, e-postadresse og telefon- og telefaxnummer. Endvidere må oplysninger, der indgår i erhvervsregistre, som i henhold til lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov er beregnet til at informere offentligheden, behandles, jf. *nr. 2*. Endelig må andre oplysninger behandles, hvis den registrerede har givet udtrykkeligt samtykke dertil, jf. *nr. 3*. Et sådant samtykke skal opfylde de betingelser, som fremgår af § 3, nr. 8. Med hensyn til betydningen af kravet om, at samtykket skal være udtrykkeligt, henvises til bemærkningerne til § 6, stk. 1, nr. 1. Et samtykke skal endvidere indhentes i overensstemmelse med reglerne i markedsføringslovens § 6 a.

Adgangen til efter bestemmelsen at behandle de i nr. 1-3 nævnte oplysninger gælder dog ikke, hvis dette vil være i strid med bestemmelsen i *stk. 2*. Af denne bestemmelses *1. pkt.* fremgår, at der ikke må ske behandling af de i § 7, stk. 1, og § 8 nævnte oplysninger. Dette gælder, uanset om der er givet samtykke dertil. Efter bestemmelsens *2. pkt.* kan justitsministeren fastsætte yderligere begrænsninger i adgangen til at behandle bestemte typer af oplysninger.

Det bemærkes, at den registrerede altid vil kunne fremsætte indsigelse mod, at et dataansvarligt adresserings- og kuverteringsbureau behandler oplysninger om den pågældende med henblik på markedsføring, herunder salg, kuvertering eller udsendelse, jf. § 36, stk. 1, ligesom adresserings- og kuverteringsbureauet skal følge proceduren i § 36.

Til § 13

I bestemmelsen fastsættes regler for offentlige myndigheders og private virksomheders m.v. adgang til at foretage automatisk registrering af, hvilke telefonnumre der er foretaget opkald til fra deres telefoner. Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den nuværende ordning i lov om private registre § 7 f. Bestemmelsen gælder dog ikke kun for private, men også for offentlige myndigheder.

Reglen i *stk. 1, 1. pkt.*, tager sigte på at beskytte ansattes privatliv i forbindelse med brugen af telefoner, som er installeret hos den ansattes arbejdsgiver, det være sig offentlige myndigheder eller private virksomheder m.v. Bestemmelsen gælder ikke, hvis de pågældende telefoner alene benyttes af ejeren af en enkeltmandsejet virksomhed. Registreringsforbudet gælder, uanset om opkaldet foretages fra den dataansvarliges fast installerede telefoner eller fra mobiltelefoner. Forbudet retter sig alene mod registrering af selve det opkaldte telefonnummer, og reglen er således ikke til hinder for en registrering af tællerskridt el-

ler tidsrummet for den førte samtale. Endvidere vil der kunne registreres dele af det opkaldte nummer, f.eks. derved at de to sidste cifre i et ottecifret nummer udelades. Bestemmelsen udelukker endvidere ikke, at der i en offentlig myndighed eller virksomhed m.v. sker manuel registrering af opkaldte telefonnumre. Om sådan registrering vil være lovlig, skal afgøres efter lovgivningen i øvrigt.

Vedkommende tilsynsmyndighed kan efter *2. pkt.* give tilladelse til, at der - uanset forbudet i *1. pkt.* - foretages automatisk registrering af ansattes udgående opkald. Det kan i den forbindelse efter omstændighederne tillægges betydning, om den registrerede har meddelt samtykke til registreringen. Som eksempel på tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden kan meddele tilladelse, kan nævnes offentlige myndigheder eller virksomheder m.v., der ønsker at foretage registrering af de telefonopkald, der er foretaget i forbindelse med udførelsen af en bestemt arbejdsopgave i ind- eller udlandet med henblik på at kunne få refunderet udgifterne ved samtalerne af medkontrahenten i henhold til en indgået aftale herom. Ved vurderingen af, om tilladelse til registrering kan gives, skal der tages hensyn til artikel 5 og 14 i ISDN-direktivet.

Tilsynsmyndigheden kan efter bestemmelsen fastsætte vilkår for tilladelsen. I de fleste tilfælde vil det være naturligt i hvert fald at fastsætte vilkår om, at de ansatte på en klar og utvetydig måde orienteres om, at registreringen af kaldte numre finder sted. Registertilsynets praksis efter lov om private registre § 7 f, stk. 1, kan også i denne henseende tillægges betydning.

Af bestemmelsen i *stk. 2* følger, at registreringsforbudet ikke gælder, hvis andet følger af lov. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor adgangen til registreringen følger af retsplejelovens bestemmelser om efterforskningsskridt i straffesager. Forbudet omfatter heller ikke udbydere af telenet og teletjenesters registrering af, til hvilke telefonnumre der er foretaget opkald, enten til eget brug eller til brug ved teknisk kontrol. Det bemærkes i øvrigt, at telefonselskaber ikke på baggrund af sådanne registreringer lovligt vil kunne udsende fuldt specificerede telefonregninger, hvis dette medfører, at abonnenten derved modtager oplysninger, som denne ikke selv lovligt vil kunne registrere efter *stk. 1*.

Til § 14

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om arkivering. Efter bestemmelsen kan oplysninger, som er omfattet af loven, overføres til opbevaring i arkiv efter reglerne i arkivlovgivningen. Bestemmelsen indebærer, at der vil kunne ske arkivering af behandlede op-